

Arrest

nr. 272 963 van 19 mei 2022
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MONDEN
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 9 december 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 oktober 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 december 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat L. MONDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 december 2018 huwt de verzoekende partij in Thailand met dhr. D.P., van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 22 januari 2019 dient de verzoekende partij een visumaanvraag lang verblijf in met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot, dhr. D.P.

1.3. Op 3 februari 2019 komt de verzoekende partij naar België in het bezit van een visum type D.

1.4. Op 8 juli 2019 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.5. Van 1 maart 2019 tot 13 februari 2020 staat de verzoekende partij ingeschreven op het adres van dhr. D.P. Vanaf 13 februari 2020 staat de verzoekende partij ingeschreven op een adres te Gooik.

1.6. Op 16 juli 2020 wordt de verzoekende partij verzocht om haar individuele situatie toe te lichten zodat kon worden getoetst of zij haar verblijfsrecht verder kon uitoefenen.

1.7. Op 14 oktober 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater of 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: P. (...)

Voorna(a)m(en): I. (...)

Nationaliteit: Thailand

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: S. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...) 1755 GOOIK

Aliassen:

- K.K. (...), (...)

- B.K. (...)

- B.S. (...)

- B.Y. (...)

- B.N. (...)

- K.N. (...)

- S.B.I. (...)

- S.K. (...)

- S.I. (...), (...)

- S.I. (...), (...)

- S.I. (...), (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie ten gevolge van het bekomen van een visum gezinshereniging type D waardoor zij in het bezit werd gesteld van een bijlage 15 op 01.03.2019. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de Belg P.D. (...) (RR(...)), met wie zij op 06.12.2018 in Bangkok in het huwelijk trad. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister is de referentiepersoon afgeschreven naar het buitenland op 02.10.2019. Hij kwam terug naar het Rijk in juni 2020, echter zijn betrokkenen niet meer gezamenlijk gevestigd geweest, noch kan blijken dat zij nog een relatie zouden onderhouden. Betrokkene houdt voor van wel, maar uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier blijkt dat betrokkene heden een relatie met een andere Belgische onderdaan onderhoudt, en dat dhr. P. (...) hier eveneens van op de hoogte is.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkenen werd mevrouw op 16.07.2020 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of betrokkene eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. De brief werd aan betrokkene betekend op 16.10.2020.

Daarop legde zij via haar raadsvrouw volgende documenten voor:

- brief van de advocaat van de echtgenoot van betrokkene met stukkenbundel: vordering tot internering van referentiepersoon, beschikking tot vrijlating onder voorwaarden, interneringsbeslissing en de beslissing van de KBM tot vrijlating op proef
- attest van Xerius; bevestiging van het Xerius ondernemingsloket waaruit blijkt dat betrokkene zaak ingeschreven is als éénmanszaak; balans; BTW vrijstelling; verschillende KBO uittreksels; voorbeeld pagina kasboek; "overbruggingsrecht: toekenning"
- documenten met betrekking tot het afsluiten polis Gezin bij Baloise verzekeringen en betalingsbewijs
- Attest OCMW dd. 03.11.2020

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart."

Wat de uitzonderingsgrond overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1° van de wet betreft, deze is niet van toepassing: betrokkenen zijn in het huwelijk getreden op 06.12.2018. Er is geen sprake meer van een minimum aan relatie. Bovendien was de relatie in het Rijk ook uitermate kort. Betrokkene werd na inreis met een visum type D op 01.03.2019 in het bezit gesteld van een bijlage 15, op 02.10.2019 reeds werd referentiepersoon naar het buitenland afgeschreven. Hij is inmiddels weliswaar terug in het Rijk, maar zij zijn niet meer gezamenlijk gevestigd geweest sindsdien. Mevrouw heeft daarenboven inmiddels een relatie met een andere man aangeknoopt. Het is dus redelijk te stellen dat 02.10.2019 het einde van de relatie betekende. Er is sindsdien geen gezinscel meer. (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)".) Er is geenszins sprake van 3 jaar huwelijk, noch van één jaar in huwelijk in het Rijk. De gezinshereniging is achterhaald.

Bij gebrek aan minderjarige kinderen in het Rijk zijn ook de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4, 2° en 3° niet van toepassing.

Voor wat de uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42quater, §4, 4°, deze lijkt evenmin van toepassing te zijn, er werd in elk geval niets voorgelegd die op een schrijnende situatie zou kunnen wijzen voor mevrouw.

Overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3e lid van de wet dient bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong.

Betrokkene verblijft sedert 01.03.2019 – datum waarop zij haar bijlage 15 ontving – legaal in het Rijk. Dat betekent dat zij iets meer dan twee jaar in België verblijft, wat een relatief korte periode is, zeker wanneer ook wordt gekeken naar haar leeftijd (30 jaar). Betrokkene is dus noch zeer jong, noch zeer oud. De duur van haar verblijf in het Rijk en haar leeftijd vormen geen tegenindicatie voor het nemen van deze beslissing. Noch uit door betrokkene voorgelegde stukken, noch uit de aanwezige elementen in het administratief dossier kan worden besloten dat betrokkene gezondheidstoestand van die aard is dat de huidige beslissing niet zou kunnen worden genomen. Uit de informatie die aanwezig is in het Rijksregister kan vastgesteld worden dat betrokkene sedert 02.10.2019 niet meer samenwoont met de referentiepersoon. Deze is immers sinds die datum afgeschreven naar het buitenland. Sedert 13.02.2020 zou betrokkene bij haar tante wonen te Gooik. De referentiepersoon is thans teruggekeerd naar België en ingeschreven op een ander adres. Betrokkene stelt dan wel via haar raadvrouw dat ze hoopt dat zij en haar echtgenoot zo snel mogelijk terug kunnen samenleven, uit informatie die

referentiepersoon aan de gemeente en zijn raadsman gaf en blijkt dat betrokkene nooit bij referentiepersoon heeft verbleven en dat zij heden elk weekend zou langskomen. De loutere verklaringen – waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten – worden op geen enkele wijze gestaafd door enig bewijs, hetgeen onontbeerlijk is. Temeer nu voorgaande redenering bevestigd blijkt in de inlichtingen ingewonnen via de politie en er bovendien vastgesteld dient te worden dat betrokkene een relatie heeft met een andere man bij wie ze hoofdzakelijk zou verblijven (cf. politieverlag 05.05.2021 en mail van 13.04.2021). Ook de strafuitvoeringsrechtbank meende in augustus 2020 dat het toen reeds niet duidelijk was welke rol betrokkene (nog) in het leven van referentiepersoon speelde (cfr. vonnis voorlopige invrijheidstelling op proef dd. 24.08.2020). Gezien de twijfels die werden geuit door de strafuitvoeringsrechtbank en de vaststellingen van de politie met betrekking tot de nieuwe relatie die zij in realiteit heeft aangeknoopt en waar zij hoofdzakelijk verblijft en het gegeven dat zij zelfs met haar nieuwe partner een huis zou hebben gekocht, lijkt het redelijk te besluiten dat betrokkene thans geen relatie meer heeft met de referentiepersoon en dat zij geen gezinsleven meer beleven zoals bedoeld in het kader van gezinshereniging. Hoewel betrokkene officieel bij haar tante en diens gezin te Gooik inwoont, is er geen sprake van enige afhankelijkheid. Betrokkene is een volwassen vrouw die een eigen zaak heeft en zelf in haar levensonderhoud voorziet. De beëindiging van haar verblijfsrecht houdt niet dat zij alle contact met haar tante zou verliezen. Moderne communicatiemiddelen laten immers toe om contact te hebben met mensen over de hele wereld, bijkomend kunnen indien gewenst periodieke bezoeken worden gepland. Derhalve moet vastgesteld worden dat de gezinssituatie van betrokkene geen bezwaar vormt voor het nemen van deze beslissing. Het staat betrokkene bovendien vrij een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen in functie van haar huidige partner, als zij aan de voorwaarden voldoet kan zij haar verblijfssituatie op die wijze in regel brengen.

Wat haar economische integratie betreft: betrokkene runt een eenmanszaak als masseuse. Zij legt daarvan talrijke bewijzen voor (uittreksels KBO, balans, bewijs van betaling sociale bijdragen, ...) en is niet ten laste van het OCMW. Dat betrokkene economisch actief is, is zonder meer een positief element. Echter, economisch actief zijn en zich daaruit een inkomen verschaffen, vormt geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst (of elders alwaar zij legaal kan binnenkomen en verblijven), kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene legt een bewijs voor dat ze een verzekering burgerlijke aansprakelijkheid heeft afgesloten, maar dit vormt op zich geen bewijs van integratie die een behoud van het verblijfsrecht zouden moeten kunnen rechtvaardigen. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing. Wat tot slot de bindingen van betrokkene met haar land van oorsprong betreft, dient opgemerkt te worden dat betrokkene nog maar een relatief korte periode in België verblijft (sedert maart 2019). Het is zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene op die korte tijd alle bindingen met haar land van herkomst zou zijn verloren. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene nog twee kinderen in Thailand zou hebben (cf. informatie politie dd. 05.05.2021). Nog volgens de politie zou betrokkene met haar nieuwe partner een huis aan het bouwen zijn in Thailand (cf. mail van 19.04.2021). Mevrouw P. (...) verklaarde bij haar visumaanvraag bediende te zijn in de private sector, ze heeft dus voor haar aankomst in België nog actief deelgenomen aan het Thaise arbeidsleven. Het is dan ook redelijk om aan te nemen at betrokkene aldus nog voldoende bindingen heeft met Thailand, zodat ook hier geen sprake kan zijn van enig bezwaar tegen het beëindigen van haar verblijfsrecht.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42^{quater}, §1, 4° en derde lid van de Vreemdelingenwet.

3.1.1. Na het citeren van de geschonden geachte bepalingen, zet de verzoekende partij haar eerste middel uiteen als volgt:

“Verweerster heeft nagelaten om artikel 42 quater §1 Vw. correct toe te passen, meer bepaald het derde lid van het artikel waarin gesteld wordt dat, bij de beslissing van de minister om een einde te stellen aan het verblijf, er rekening moet worden gehouden met de duur van het verblijf in het rijk, diens gezinssituatie en economische situatie, diens leeftijd en gezondheidstoestand, de sociale en culturele integratie en de mate waarin hij bindingen heeft met het herkomstland.

Uit de door verzoekster aangedragen bewijsstukken (cfr feitenrelaas) inzake het inkomen en de financiële onafhankelijkheid van verzoekster, waarbij wordt opgemerkt dat ze financieel onafhankelijk is een geen bijdragen van het OCMW ontvangt, haar intentie om te gaan samenwonen met referentiepersoon D.P. (...) en het feit dat ze familie heeft in België (haar tante) worden niet gezien als bewijzen van integratie in België.

De elementen die verzoekster aandraagt als tekens van integratie worden door verwerende partij echter telkens negatief beoordeeld:

- *De economische integratie:*

Verwerende partij stelt: “Bij gebreke aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economische actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. (p3, alinea 1 beslissing) ”

- *De sociale integratie*

“Hoewel betrokkene officieel bij haar tante en diens gezin te Gooik woont, is er geen sprake van enige afhankelijkheid. Betrokkene is een volwassen vrouw die een eigen zaak heeft en in haar eigen levensonderhoud voorziet.

De beëindiging van haar verblijfsrecht houdt niet in dat zij alle contact met haar tante zou verliezen. Moderne communicatiemiddelen laten immers toe om contact te hebben met mensen over de hele wereld, bijkomend kunnen indien gewenst periodieke bezoeken worden gepland

De wet (meer bepaald artikel 42 quater §1 derde lid van de Vreemdelingenwet) vraagt echter dat verwerende partij “rekening houdt” met de elementen (duurtijd van het verblijf in het rijk, sociale en culturele integratie, economische situatie) bij haar beslissing over het verdere verblijf van verzoekster in het Rijk.

In de mate waarin de bijzonder sterke elementen van sociale en economische verzoekster, die door verwerende partij ook als zodanig erkend worden in de beslissing, voor verwerende partij elementen zijn die aantonen dat verzoekster in haar herkomstland de draad weer kan oppikken, past verwerende partij de wet manifest foutief toe.

De wet verplicht verwerende partij immers niet om te onderzoeken of verzoekster in haar herkomstland de draad weer zou kunnen oppikken. De wet vraagt van verwerende partij om “rekening te houden” met de elementen van o.a. integratie bij de beslissing.

In casu heeft verwerende partij de wet geschonden. In de plaats van “rekening te houden “ met de elementen die de wet benoemt (de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd,

gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong) heeft verwerende partij de “terugkeermogelijkheden” voor verzoekster naar Thailand onderzocht.

Om deze reden moet de beslissing vernietigd worden.”

3.1.2. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij in het eerste middel geenszins concreet uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet zou schenden.

Het eerste middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.1.3. Artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

3.1.4. Zoals dit ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier, werd de verzoekende partij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing uitgenodigd om alle dienstige stavingstukken over te maken inzake haar individuele situatie, meer bepaald inzake de zogenaamde humanitaire elementen zoals bedoeld in artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet. In antwoord hierop heeft de verzoekende partij verschillende bewijsstukken aangebracht.

3.1.5. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de verschillende elementen waarvan sprake in artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet – met name de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er nog bindingen zijn met het land van oorsprong – één voor één worden besproken. Er wordt uitvoerig gemotiveerd waarom deze zich volgens verwerende partij niet verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht en hierbij worden de door de verzoekende partij voorgelegde stukken en gegevens in rekening gebracht. De verzoekende partij betwist dit op zich ook niet.

De verwerende partij meent dat het redelijk is te oordelen dat de mate van integratie zeker niet kan opwegen ten opzichte van de integratie in het land van herkomst en deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van de bestreden beslissing, dat het redelijk is om aan te nemen dat de verzoekende partij nog voldoende bindingen heeft met Thailand, zodat er ook hier geen sprake kan zijn van een bezwaar tegen het beëindigen van het verblijf, dat gelet op het geheel van de voorgelegde documenten en overwegingen in de bestreden beslissing niet inhumain lijkt om het verblijfsrecht te beëindigen.

De verzoekende partij bekritiseert deze beoordeling.

3.1.6. Zij meent in eerste instantie dat de door haar aangedragen bewijsstukken inzake inkomen en financiële onafhankelijkheid, waarbij zij geen bijdragen ontvangt van het OCMW, haar intentie om te gaan samenwonen met de referentiepersoon en het feit dat ze familie heeft in België niet worden aanzien als bewijzen van integratie in België, dat deze elementen telkens als negatief beoordeeld worden.

Door enkel te stellen dat deze elementen niet worden aanzien als bewijzen van integratie in België en/of dat deze elementen telkens als negatief beoordeeld worden, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de concrete motieven van de bestreden beslissing betreffende deze elementen.

Bovendien stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de door haar aangedragen bewijsstukken inzake inkomen en financiële onafhankelijkheid, waarbij zij geen bijdragen ontvangt van het OCMW, niet worden aanzien als bewijs van integratie of als ‘negatief’ worden beoordeeld. Uit de motieven blijkt integendeel zelfs dat dit element als positief wordt omschreven. Echter wordt geoordeeld dat het economisch actief zijn en zich daaruit een inkomen verschaffen geen afdoende bewijs vormt van integratie in de zin dat het een verblijfsrecht in de weg kan staan. Er wordt dus geenszins ontkent dat er sprake is van een inkomen, een financiële onafhankelijkheid en een

economische integratie. Er wordt echter geoordeeld waarom deze economische integratie het beëindigen van het verblijf niet in de weg staat, namelijk enerzijds omdat dit een voorwaarde is om min of meer een menswaardig bestaan te leiden en anderzijds daar er geen contra-indicaties zijn dat zij ook in het herkomstland of elders kan tewerkgesteld worden.

Vorst verduidelijkt de verzoekende partij niet op welke wijze haar intentie om te gaan samenwonen met de referentiepersoon en het feit dat ze familie heeft in België dienen beoordeeld te worden in het kader van de integratie. Wel is het zo dat conform artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet rekening dient gehouden worden met het gezinsleven. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk waarom de hiervoor aangebrachte elementen die betrekking hebben op het beoordelen van het gezinsleven, niet kunnen aanvaard worden of de bestreden beslissing niet in de weg staan. Door enkel te stellen dat deze elementen telkens als negatief beoordeeld worden, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de concrete motieven van de bestreden beslissing betreffende deze elementen.

3.1.7. Na het citeren van bepaalde motieven betreffende de economische integratie en betreffende de sociale integratie, betoogt de verzoekende partij dat artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet vraagt dat de verwerende partij rekening houdt met de elementen, zoals de duurtijd van het verblijf in het Rijk, sociale en culturele integratie en economische integratie, bij de beslissing over het verdere verblijf in het Rijk, dat in de mate waarin voor de verwerende partij de bijzonder sterke elementen van sociale en economische integratie, die door haar ook als zodanig worden erkend in de beslissing, elementen zijn die aantonen dat zij in haar herkomstland de draad weer kan oppikken, de verwerende partij de wet manifest foutief toepast. Zij meent dat de wet niet verplicht om te onderzoeken of zij in haar herkomstland de draad weer kan oppikken, dat wel wordt gevraagd dat de verwerende partij rekening houdt met de elementen van onder andere integratie. Zij meent dat de verwerende partij *in casu* de wet heeft geschonden, dat in plaats van rekening te houden met de elementen die blijken uit artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, de verwerende partij de terugkeermogelijkheden voor haar naar Thailand heeft onderzocht.

De verzoekende partij geeft op zich niet aan dat enig aspect dat haar concrete situatie kenmerkt ten onrechte niet in rekening is gebracht. Zij is enkel van oordeel dat de elementen die haar zaak kenmerken niet correct in rekening zijn gebracht en de beoordeling onwettig is.

Op basis van de voorziene motivering blijkt dat de verwerende partij niet betwist dat de verzoekende partij een zekere integratie heeft opgebouwd in België en dat zij in dit verband bepaalde inspanningen heeft geleverd. De verwerende partij oordeelt evenwel dat de integratie niet van die aard is dat het de beëindiging van het verblijfsrecht verhindert. Voorts ziet zij geen tegenindicaties die een terugkeer naar het land van herkomst zouden verhinderen. Zij meent dat het niet inhumain lijkt om het verblijfsrecht te beëindigen.

Gelet op de voorziene motivering kan de verzoekende partij niet worden bijgetreden in haar standpunt dat verwerende partij louter de terugkeermogelijkheden heeft onderzocht, zonder de elementen van culturele, sociale en economische integratie in rekening te brengen en deze op hun merites te beoordelen. Zij gaat hiermee voorbij aan de concrete motivering inzake de elementen van integratie waarbij wordt geoordeeld dat deze nog niet van die aard zijn dat deze verhinderen dat het verblijfsrecht wordt beëindigd. Inzake de economische integratie, wees verwerende partij erop dat dit een voorwaarde is voor het leiden van een min of meer menswaardig bestaan. De verwerende partij stelt nog dat geen beletsel blijkt voor de verzoekende partij om elders, zoals in haar land van herkomst, te werken. Wat de sociale en culturele integratie in België betreft, wordt geoordeeld dat er geen stukken in het dossier zitten waaruit zou kunnen blijken dat de verzoekende partij zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen Nederlands en inburgering terwijl het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken broodnodig is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Ook wordt nog gesteld dat het bewijs van het afsluiten van een verzekering burgerlijke aansprakelijkheid op zich geen bewijs van integratie vormt die een behoud van het verblijfsrecht zou moeten rechtvaardigen.

Rekening houdend met het bepaalde in artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet dat eveneens rekening moet worden gehouden met de mate dat de betrokkene nog banden heeft met het land van herkomst, kan de verzoekende partij trouwens ook niet dienstig voorhouden als zou de verwerende partij bij haar beoordeling in het licht van deze wetsbepaling niet mede rekening hebben mogen houden met de vraag in welke mate zij redelijkerwijze de draad opnieuw kan oppikken in het land van herkomst. Zowel de opgebouwde banden met België als de banden die nog bestaan met het

land van herkomst, en dus de vraag hoe gemakkelijk het voor de betrokkene is om aldaar opnieuw een leven te leiden, zijn relevant in de beoordeling. Hierbij moeten de elementen van integratie in België weliswaar op hun eigen merites worden beoordeeld, maar er blijkt niet dat verwerende partij zulks niet heeft gedaan. Zij heeft beoordeeld in welke mate hieruit een duurzame integratie blijkt die de beëindiging van het verblijfsrecht onevenredig of inhumain zou maken.

Uit de bewoording van artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet blijkt geenszins dat met 'rekening houden' wordt beoogd dat het verblijfsrecht dient behouden te worden van zodra er sprake is van de aanwezigheid van één of meerdere van de erin opgenomen elementen. Er staat wel degelijk dat bij het beëindigen van het verblijf rekening dient gehouden te worden met bepaalde elementen, zodat het niet kennelijk onredelijk of strijdig met deze bepaling voorkomt om na te gaan of deze elementen een beëindiging in de weg staan.

De verzoekende partij toont niet aan dat een incorrecte toepassing werd gemaakt van artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

3.1.8. Een schending van artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van het redelijkheidsbeginsel gecombineerd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel in combinatie met artikel 8 van het EVRM.

3.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede en derde middel toe als volgt:

“Het bestuur oordeelt dat de relatie van verzoekster beëindigd is, gebaseerd op van mailwisseling met de politie waarin de politie schrijft dat de heer L.S. (...) verklaart een relatie te hebben met verzoekster. Op geen enkel moment echter is verzoekster bij mijnheer thuis effectief aangetroffen tijdens de plaatsbezoeken van de politie (mail politie 19.04.2021 en 5.05.2021).

Daarnaast plannen verzoekster en haar echtgenoot om samen te gaan wonen na de internering van meneer P. (...), hiervoor vroegen ze al info aan bij stad Kortrijk. Gedurende de internering hebben verzoekster en haar echtgenoot steeds contact behouden zoals ook blijkt uit de verklaringen van de schoonouders van verzoekster die stellen dat ze elk weekend 1 à 2 nachten in hun huis verblijft samen met haar echtgenoot. Er is dus geen reden om aan te nemen dat verzoekster en haar echtgenoot een punt hebben gezet achter hun huwelijk.

Daarenboven is ook niet onderzocht of verzoekster haar effectieve verblijfplaats heeft bij haar tante, waar haar officiële adres tot op heden is. Verweerster trekt de relatie tussen verzoekster en haar echtgenote in twijfel op basis van de verklaringen van de heer L. (...) aan de politie, hoewel effectieve vaststellingen in een PV ontbreken in het administratief dossier.

Dat de verklaringen van de schoonouders van verzoekster in de mail van de advocaat van de echtgenoot als sollicitant worden beschouwd en de verklaringen van de heer L. (...) aan de politie als betrouwbaar bewijs, is niet te verklaren. Aan de verklaringen van de heer L. (...) wordt namelijk een grotere bewijskracht toegekend dan aan de verklaringen van de schoonouders van verzoekster, zonder dat verder onderzoek werd gevoerd om duidelijkheid te scheppen in de voorliggende tegenstrijdige verklaringen.

Bovendien bevindt verzoekster zich in een situatie waarin ze, gelet op de internering van haar echtgenoot, de facto onmogelijk kan samenleven met hem.

In casu heeft de overheid daarom kennelijk onredelijke beslissing genomen en maakt de overheid een onbegrijpelijke en kennelijk onredelijke beoordeling van het bewijsmateriaal. Aangezien het gaat om een

grondrecht, zijnde het recht op de bescherming van het privé en gezinsleven van verzoekster, is ook artikel 8 EVRM geschonden.”

En:

“Verweester oordeelt:

“De loutere verklaringen - waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten - worden op geen enkele wijze gestaafd door enig bewijs, hetgeen onontbeerlijk is. Temeer nu voorgaande redenering bevestigd blijkt in de inlichtingen ingewonnen via de politie en er bovendien vastgesteld dient te worden dat de betrokkene en relatie heeft met een andere man bij wie ze hoofdzakelijk zou verblijven ”

In de inlichtingen van de politie is echter het volgende te lezen:

“S. (...) deelt ons ook mede dat I. (...) bij haar tante in Gooik verblijft”

De bestreden beslissing werd genomen in strijd met de zorgvuldigheidsplicht. Het bestuur dient haar besluit goed voor te bereiden en zorgvuldig onderzoek te doen. In bestreden beslissing worden verkeerde conclusies getrokken uit het bewijsmateriaal. De heer L. (...) verklaart namelijk aan de politie dat verzoekster woonachtig is bij haar tante en niet dat ze haar hoofdverblijfplaats bij hem heeft zoals verwerende partij stelt in het besluit. Uit deze feiten blijkt dat de overheid het onderzoek niet zorgvuldig heeft gevoerd en foute conclusies heeft getrokken uit de afgeleverde stukken.

Bovendien schendt verwerende partij om deze reden het grondrecht, nl. het recht op de bescherming van het privé en gezinsleven, vevat in artikel 8 EVRM.”

3.2.2. Beide middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de *in casu* relevante bepalingen van het in de bestreden beslissing toegepaste artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet die luiden als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer; [...]"

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij als derdelander gezinshereniging heeft bekommen als echtgenote van een Belgische onderdaan.

Uit de voorbereidende van 25 april 2007 tot invoering van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever van oordeel was dat het verantwoord is dat het recht op verblijf niet enkel verloren gaat bij ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het partnerschap, maar ook indien er geen gezamenlijke vestiging meer is (*Parl. St. Kamer*, nr. 51 2845/001, 54). Hoe de vereiste van gezamenlijke vestiging moet uitgelegd worden blijkt uit p. 52 van voormelde voorbereidende werken waar gesteld wordt dat het moet worden uitgelegd in de zin van de burger begeleiden of zich bij hem voegen. Het gaat daarbij niet om een vereiste van “*permanent samenwonen*” van de betrokkenen.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten en is samenwonen daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407).

3.2.5. De verzoekende partij lijkt niet te betwisten dat haar verblijfsrecht kon beëindigd worden indien er blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is in de zin dat er geen minimum aan relatie bestaat, doch wel de vaststelling dat er *in casu* niet zou blijken dat de verzoekende partij en de Belgische partner nog een relatie onderhouden.

Zij betoogt dat het oordeel dat de relatie beëindigd is, gebaseerd is op een mailwisseling van de politie waarin de politie schrijft dat de heer L.S. verklaart een relatie met haar te hebben, dat zij op geen enkel moment bij voormelde heer is aangetroffen tijdens plaatsbezoeken van de politie. Zij stelt dat zij daarnaast plannen heeft om samen met haar echtgenoot te gaan samenwonen na internering van haar echtgenoot, de heer P., dat zij hiervoor al informatie hebben gevraagd bij de stad Kortrijk, dat zij gedurende de internering steeds contact hebben gehouden zoals ook blijkt uit de verklaringen van haar schoonouders die stellen dat ze elk weekend 1 à 2 nachten in hun huis verblijft samen met haar echtgenoot, dat er dus geen reden is om aan te nemen dat zij en haar echtgenoot een punt hebben gezet achter hun huwelijk, dat daarenboven ook niet is onderzocht of zij haar effectieve verblijfsplaats heeft bij haar tante, waar haar officiële adres tot op heden is, dat de verwerende partij de relatie in twijfel trekt op basis van verklaringen van de heer L. aan de politie, hoewel effectieve vaststellingen in een PV ontbreken in het administratief dossier. Zij meent dat het niet te verklaren is dat de verklaringen van de schoonouders in een mail van de advocaat van haar echtgenoot als sollicitant worden beschouwd en de verklaringen van de heer L. aan de politie als betrouwbaar bewijs, dat aan de verklaringen van de heer L. namelijk een grotere bewijskracht wordt toegekend dan aan de verklaringen van de schoonouders, zonder dat verder onderzoek werd gevoerd om duidelijkheid te scheppen in de voorliggende tegenstrijdige verklaringen. Ze wijst erop dat zij bovendien, gelet op de internering van haar echtgenoot, zich in een situatie bevindt waarin zij *de facto* onmogelijk kan samenleven. Zij meent dan ook dat de overheid een kennelijk onredelijke beslissing heeft genomen en een onbegrijpelijke en kennelijk onredelijke beoordeling maakt van het bewijsmateriaal.

Voorts, in het derde middel, meent de verzoekende partij, betreffende het oordeel van de verwerende partij dat vastgesteld dient te worden dat de verzoekende partij een relatie heeft met een andere man bij wie ze hoofdzakelijk zou verblijven, dat de bestreden beslissing werd genomen in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel daar in de inlichtingen van de politie, te lezen is dat “S. (...) *deelt ons ook mede dat I. (...) bij haar tante in Gooik verblijft*”. Zij betoogt dat het bestuur haar beslissing goed dient voor te bereiden en zorgvuldig onderzoek dient te doen, dat in de bestreden beslissing de verkeerde conclusies worden getrokken uit het bewijsmateriaal, dat de heer L. aan de politie verklaart dat zij woonachtig is bij haar tante en niet dat zij haar hoofdverblijfplaats heeft bij hem. Zij meent dat uit deze feiten blijkt dat de overheid het onderzoek niet zorgvuldig heeft gevoerd en foute conclusies heeft getrokken uit de afgeleverde stukken.

Daarnaast meent de verzoekende partij ook dat de verwerende partij om voormelde redenen het recht op de bescherming van een privé- en gezinsleven schendt.

3.2.6. Betreffende het niet langer gezamenlijk gevestigd zijn, waardoor toepassing kan gemaakt worden van artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, motiveert de verwerende partij als volgt:

“Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie ten gevolge van het bekomen van een visum gezinshereniging type D waardoor zij in het bezit werd gesteld van een bijlage 15 op 01.03.2019. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de Belg P.D. (...) (RR(...)), met wie zij op 06.12.2018 in Bangkok in het huwelijk trad. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister is de referentiepersoon afgeschreven naar het buitenland op 02.10.2019. Hij kwam terug naar het Rijk in juni 2020, echter zijn betrokkenen niet meer gezamenlijk gevestigd geweest, noch kan blijken dat zij nog een relatie zouden onderhouden. Betrokkene houdt voor van wel, maar uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier blijkt dat betrokkene heden een relatie met een andere Belgische onderdaan onderhoudt, en dat dhr. P. (...) hier eveneens van op de hoogte is.”

De Raad stelt vooreerst vast dat het oordeel dat de relatie beëindigd is volgens de motieven van de bestreden beslissing gebaseerd is op het feit dat de echtgenoot afgeschreven werd naar het buitenland op 2 oktober 2019 en hij terug naar het Rijk kwam in juni 2020, dat de verzoekende partij en haar echtgenoot ook daarna niet meer gezamenlijk gevestigd zijn geweest en dat ook niet kan blijken dat zij een relatie zouden onderhouden. De verzoekende partij toont geenszins aan uit welke stukken van het administratief dossier of uit welke door haar voorgelegde stukken naar aanleiding van het schrijven waarvan de verzoekende partij kennis kreeg in oktober 2020, er wel kan blijken dat zij en haar echtgenoot nog een relatie onderhouden. Het oordeel dat de relatie beëindigd is, is dus niet enkel gebaseerd op de mailwisseling van de politie waarin de politie schrijft dat de heer L.S. verklaart een relatie met haar te hebben. Hierop wordt wel bijkomend gewezen in het kader van de loutere verklaring van de verzoekende partij dat zij en haar echtgenoot wel nog een relatie hebben. Dat het gaat om een bijkomend motief – naast het motief dat zij sinds 2 oktober 2019 niet gezamenlijk gevestigd zijn en niet blijkt dat zij een relatie onderhouden – blijkt ook uit de motieven *“Mevrouw heeft daarenboven inmiddels een relatie met een andere man aangeknoopt”* en *“(…) en er bovendien dient vastgesteld te worden dat betrokkene een relatie heeft met een andere man bij wie zij hoofdzakelijk zou verblijven (...)”*. (eigen onderlijnen). Ook wordt in de motieven betreffende het gezinsleven erop gewezen dat de verzoekende partij sinds 13 februari 2020 bij haar tante in Gooik woont, dat de referentiepersoon thans is teruggekeerd naar België en is ingeschreven op een ander adres, dat de verzoekende partij wel via haar raadvrouw stelde dat zij hoopt dat zij en haar echtgenoot zo snel mogelijk terug kunnen samenleven, doch dat uit informatie die de referentiepersoon aan de gemeente en zijn raadsman gaf, blijkt dat de verzoekende partij nooit bij de referentiepersoon heeft verbleven en dat zij heden elk weekend zou langskomen. De verwerende partij motiveert dat dit loutere verklaringen zijn, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten en die op geen enkel wijze gestaafd worden door enig bewijs, wat onontbeerlijk is en dat ook de strafuitvoeringsrechtbank in augustus 2020 meende dat het toen reeds niet duidelijk was welke rol de verzoekende partij (nog) speelde in het leven van de referentiepersoon.

Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat indien er geen sprake meer is van een permanent samenwonen, te vereisen dat uit bepaalde elementen wel een minimum aan relatie kan blijken. De verwerende partij oordeelt dat dit niet zo is, dat niet kan blijken dat zij een relatie zouden onderhouden. Het niet aanvaarden van de verklaring van de verzoekende partij, meegedeeld door haar advocaat, dat zij hoopt dat zij en haar echtgenoot zo snel mogelijk kunnen terug samenleven en van de referentiepersoon via de gemeente of zijn raadsman dat de verzoekende partij elk weekend bij hem langsgaat, doordat dit loutere verklaringen betreffen waarvan geen bewijs voorligt, komt de Raad aldus niet kennelijk onredelijk voor. Bovendien verduidelijkt de verzoekende partij ook geenszins op welke wijze uit het elk weekend langsgaan bij de referentiepersoon, met wie zij nauwelijks samengewoond heeft, kan blijken dat de verzoekende partij en de referentiepersoon een minimum aan relatie onderhouden. Hierbij kan er ook nog gewezen worden op het feit dat de verklaring van de schoonouders van de verzoekende partij dat zij elk weekend sinds de invrijheidstelling op proef langskomt, dateert van ten laatste 12 november 2020, datum van de brief van de advocaat van de referentiepersoon waarin deze verklaring is opgenomen, zodat het ‘elk’ weekend langskomen aldus slechts enkele weekends betreft daar het vonnis tot invrijheidstelling op proef dateert van 24 augustus 2020 en de inschrijving op het adres van zijn ouders van de referentiepersoon dateert van 19 oktober 2020. Alsook kan niet blijken, en wordt ook geenszins verduidelijkt, waarom de verzoekende partij die volgens haar advocaat hoopt snel opnieuw samen te leven met haar echtgenoot, enkel in de weekends langs gaat bij haar echtgenoot. Uit het vonnis tot invrijheidstelling op proef van 24 augustus 2020 blijkt immers dat de echtgenoot-referentiepersoon vrijgelaten is onder voorwaarden waarbij zij onder meer een vaste verblijfplaats moet hebben, startend bij haar ouders doch met mogelijkheid tot wijziging, zodat het niet

duidelijk is waarom het samenleven slechts beperkt is tot de weekends. Immers blijkt niet dat de invrijheidstelling beperkt is tot het weekend. Tot slot kan ook vastgesteld worden dat het geenszins onredelijk voorkomt om betreffende de verklaringen die wijzen op een intentie om snel opnieuw samen te leven, op 14 oktober 2021 te oordelen dat hiervan geen bewijs voorligt. Immers was op dat ogenblik de referentiepersoon reeds bijna een jaar vrij op proef en worden, hoewel er een hoop werd uitgedrukt snel weer samen te leven, na 13 november 2020 geen bewijzen meer bijgebracht van een samenwoning of van een minimum aan relatie, terwijl in het schrijven dat op 16 oktober 2020 aan de verzoekende partij werd betekend wel uitdrukkelijk werd gesteld dat voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven, de verzoekende partij zo spoedig mogelijk de diensten op de hoogte dient te brengen van wijzigingen in haar situatie, zoals ook uitdrukkelijk wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Ook bij het verzoekschrift wordt overigens geen enkel stuk gevoegd waaruit een samenwoning of een minimum aan relatie zou kunnen blijken tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon. Het betoog van de verzoekende partij dat zij plannen heeft om samen met haar echtgenoot te gaan samenwonen na internering van haar echtgenoot, dat zij hiervoor al informatie hebben gevraagd bij de stad Kortrijk, dat zij gedurende de internering steeds contact hebben gehouden zoals ook blijkt uit de verklaringen van haar schoonouders die stellen dat ze elk weekend 1 à 2 nachten in hun huis verblijft samen met haar echtgenoot, dat er dus geen reden is om aan te nemen dat zij en haar echtgenoot een punt hebben gezet achter hun huwelijk, en zij aldus hoofdzakelijk de verklaringen herhaalt, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. Door te wijzen op het feit dat zij voor het samenwonen informatie hadden gevraagd aan de stad Kortrijk, waarbij uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat dit gaat om het vragen van informatie op 23 oktober 2020, toont zij ook geenszins dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, namelijk 14 oktober 2021 op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze werd geoordeeld dat er geen bewijs voorligt van de intentie tot samenwonen of van het langsgaan bij de referentiepersoon tijdens de weekends. Zij kan overigens ook niet dienstig betogen dat door de internering van haar echtgenoot zij zich in een situatie bevindt waarin zij *de facto* onmogelijk kan samenleven. Zij maakt met een dergelijke verklaring, gelet op voormelde vaststellingen, niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig was om op 14 oktober 2021, gezien het vonnis tot invrijheidsstelling op proef dateert van 24 augustus 2020, te stellen dat er geen bewijs voorligt van de intentie tot samenwoning en dat er niet kan blijken dat de verzoekende partij en de referentiepersoon nog een relatie onderhouden.

Naast de vaststelling dat niet blijkt dat de verzoekende partij en haar echtgenoot een relatie onderhouden en de verklaringen dat dit wel zo zou zijn niet ondersteund worden door enig bewijs, wordt ook nog gewezen op het feit dat de verzoekende partij een nieuwe relatie heeft aangeknoopt met een andere man en het aldus redelijk lijkt te besluiten dat zij geen relatie meer heeft met haar echtgenoot. De motieven dat de echtgenoot afgeschreven werd naar het buitenland op 2 oktober 2019 en hij terug naar het Rijk kwam in juni 2020, dat de verzoekende partij en haar echtgenoot daarna niet meer gezamenlijk gevestigd zijn geweest en dat ook niet kan blijken dat zij een relatie zouden onderhouden, dat er geen sprake meer is van een minimum aan relatie, dat de relatie ook uitermate kort was, dat de verzoekende partij op 1 maart 2019 in het bezit werd gesteld van een bijlage 15 en op 2 oktober 2019 de referentiepersoon reeds werd afgeschreven naar het buitenland, dat hij inmiddels weer in het Rijk is maar zij niet meer gezamenlijk zijn gevestigd geweest sindsdien, dat de verzoekende partij sinds 13 februari 2020 bij haar tante in Gooik woont, dat de verzoekende partij wel via haar raadvrouw stelde dat zij hoopt dat zij en haar echtgenoot zo snel mogelijk terug kunnen samenleven, doch dat uit informatie die de referentiepersoon aan de gemeente en zijn raadsman gaf, blijkt dat de verzoekende partij nooit bij de referentiepersoon heeft verbleven en dat zij heden elk weekend zou langskomen, dat dit loutere verklaringen zijn, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, die op geen enkel wijze gestaafd worden door enig bewijs, wat onontbeerlijk is en dat ook de strafuitvoeringsrechtbank in augustus 2020 meende dat het toen reeds niet duidelijk was welke rol de verzoekende partij (nog) speelde in het leven van de referentiepersoon, volstaan om overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet bij gebrek aan gezamenlijke vestiging het verblijfsrecht te beëindigen. De motieven aangaande het aanknopen van een relatie met een andere man betreffen dan ook overtollige motieven.

De kritiek van de verzoekende partij in het eerste en het derde middel betreft voornamelijk kritiek op overtollige motieven. De eventuele gegrondheid van kritiek op overtollige motieven kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In zoverre de kritiek dat ook niet is onderzocht of zij haar effectieve verblijfsplaats heeft bij haar tante, waar haar officiële adres tot op heden is, niet gericht is tegen de motieven aangaande het aanknopen van een relatie met een andere man, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij niet

ontkent dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing haar effectieve verblijfplaats heeft bij haar tante in Gooik, informatie die overigens ook door haar advocaat werd meegedeeld aan de verwerende partij, waarbij er wel op werd gewezen dat zij op zoek was naar een nieuwe woonplaats.

3.2.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij wijst in het tweede en derde middel op haar intentie tot samenwonen met haar echtgenoot en hun huwelijk.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat de verzoekende partij helemaal niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat er geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging of het onderhouden van een relatie op het moment van de bestreden beslissing. Zij maakt het bestaan van een gezinscel in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

De Raad wijst er eveneens op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.8. Het tweede en derde middel zijn ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER